
Tóth Krisztina

SZILVESZTER

Hát elkergettem ezt az évet is,
hónak öltözve most megy éppen el.
Tudom, hogy vagy, csak nem velem, nem itt,
de minden rendben mégis: létezel,

képzelt és fogható terek
határán ott egy másik este,
és most, hogy gondolatban néztelek
csupa idegent láttam benne,

de én is: ha a táskám kipakolnám,
csupa idegen holmi volna,
kulcsok, zsebkendő, elázott igazolvány,
egyáltalán, felismernél-e róla,

mondanád-e a cipőmről kapásból,
hogy az enyém, tudnád-e, ahogy én egy
fogásra akasztott kabátból,
vagy még előbb, még mielőtt belépek?

Mintha tükörből nézem a szobát,
milyen tágas és ismerős idegenség,
nem lévő másik létem. Át
kéne aludni ezt az estét,

aludni kéne súlyos évekig.
Merülj, merülj, ne juss eszembe,
hogyha a nevem kérdezik,
ne gondoljak a te nevedre.

„ELLENTÉTES IRÁNYÚ METRÓK”

Neked most jó lehet,
nem görgetsz tovább, rágatlan falatot,
alamuszi képpel a szádban,
amíg a felnőttek esznek –
– te vagy az angyal.

Este, ha épp a gyerekedet fürösztöd,
nem csöng bele a telefon,
máskor se csöng, te persze hívsz azért,
egyenletes szúrás az éjszakában.
Nem futunk össze a buszon se,
a véletlenek gyönyörű
összjátékának vége most, a kormozott ég
mögött vonul tovább a pillanat,
és nem sötétül el a délelőtt, ha
a dupla üvegajtó elé nem akasztod
üggyel-bajjal a bordó takarót fel.
(Ott hagytam, tóksötét van.)
A vers címét köszönöm különben,
jelentkezem majd én is: ott leszek
a naptáradban, névtelen nyolcadik nap,
nem tartozik és nem tart sehová.

„RÁHEL, CSENGE”

Nem bírok meghalni, az a baj,
pedig most – viccen kívül – hogy szeretném
fölvenni éjszaka a telefont, és
mint nyáron a Gellért teraszán a
kacér, de tárgyilagos női hang, beszólni:
„Figyelem, öt perc múlva jön a hullám!”
Lenne ám nagy futás, visongva
menekülés vissza a vízbe,
jól kint vagyunk,
te is meg én is.
Nincs semmi vész: majd sütni fog,
ha meg nem süt, majd esni fog,
minden rendben lesz,
az a baj.